

Да обичаш Декември

СИМОНА СТОЕВА · 1 ДЕКЕМВРИ 2016 Г.

Декември ме обича рано всяка сутрин.

Събужда ме към шест и половина и ме моли да посрещна срамежливото му слънце. Кани ме да изтъркам запотеното от прозореца, да заобичам хоризонтите, да изпращам усмивки към утрото като пощенски картички.

Декември често прави така.

Да се чувствам тъжна за вкъщи, пък макар да съм си у дома. И все търся да ми ухае: на обелени мандарини, на канелени пръчки, на ябълков пай, на изпечено мляно кафе. Да прегръщам ароматите, а те да целуват

мен. На разсъмване.

Само декември може да е такъв.

Обут в меки домашни пантофи, увит в червено-бял памучен шал, наметнал най-топлия пуловер, специално оплетен от баба. Държи ме в топлината си, люлее ме на стола сред книги и довява позабравени надежди. Сбъдва стари мечти.

Декември ме посреща с толкова много любов.

Подава в дланта ми лапичката на любимия голдън, изпраща ми вести от близки приятели надалеко, сяда на вечеря с роднините и хапва до безпорядък от всяка трапеза. После завива с одеяло мен и сестра ми и до два сутринта ни прави компания, докато гледаме анимирани истории и стари холивудски филми. Изобщо не ни се кара, когато прекаляваме със сладкото и избухваме в неприличен смях някъде към три след полунощ.

Декември изпълнява обещания.

Тегли линията на списъците. Мери равносметките и накланя везната. Припомня ми – коя бях в началото, какви бяха мечтите ми, какво остана от тях към края на годината. Подбутва ме да осъзная колко повече са реалностите и колко дълъг път съм извървяла. Почти носи сълзи в очите ми от умиление.

А декември почти наистина ми се усмихва.

Запява ми песни, танцува до мен, поруменява, когато прекали с бургунди виното, а после хълца на пресекулки от смях. Държи ме за ръката, когато раздавам подаръци, държи химикала, когато творя, вдъхновява ме да правя благотворителност.

Все ми се иска да вярвам, че декември е горд от мен.

Че декември е горд от всички нас.

И, че затова всяка година се връща, за да ни подари шепа Коледа, шепа споделеност, няколко шепи в повече доброта.

Сякаш ни чака да вземем по шепа от предложеното и да го затворим в буркан.

Да го отваряме всеки месец.

Да разпиляваме по малко от магията му.

За всички следващи дванадесет месеца.